

יאיר דברת הו, רגע נדיר של פריזון!

הגן

לב הערים הוא גן
והוא – מקור החיים,
וגברים שותים מדי ערב
ולפעמים אינם בגן
יש מי שיודע
שבין כך ובין כך,
לב הערים הוא גן
שבו גברים מתכננים כשרירים בלילות,
ובו גברים מתקבצים במחלות,
גם אם אינם

ובקברים מתכנסות בו נפשות
ותרות אחר דפק
ואם ישנו, ואם לא
בגן.

לב הערים הוא גן,
ויש מי שיודע
ששריקת הפצצות
והאצבעות הזקופות
והנשים הגונחות כענבלים של זעם
אינן נוגעות לגן,
כי הגן
בלב הערים
ובלב הערים
גברים מכים שרשים כברושים אפלים
מזדקרים כחנית ירקה,
והשרשים מכים
ומכים

ובלב הערים
מים חולפים
וגברים חולפים
בושים ושבים לפרח,
והגן נותר כשהיה -
חרשה נטוּעה
או יער-עד,
מי שזקן יודע.

ג'אז

לשבת יחד, לשוחח על אריסטו
לשמע את הלב שלך פועם
ואיך פניך השרוטות
למדו להלחם.

ולקרנול זקן, להתמתח שוב,
לגמע את עיניך השחרות
לדעת איך זה יתפתח,
לא להראות.

לשתות עוד ויסקי, לפתח צפיות
על צפיות ולהמתין לשוא
משב מרקותיך, ריח
לילה מחשב.

אתה: אורנוס משבץ בכוכבים.
אתה: הלילה אין בכלל ירח.
אתה: ליל מנוחה לך,
יקר שלי, אורח.

לך

אם אַמְצָא אישון אַפּל
יותר ממאור פּנִיד,
אם אַמְצָא תהום רבָה
מקמט שקיעתָה,
אם ישנו חתך עמק
יותר ממבטִיך -
אפקיר לגשם אַת גופי,
אקדיש אותו לך.

אם הלילה יש לו סוף,
אם יש סוף לימִיך,
אם אָני עתיד לדבק
בְּצֵלִים אינותך
אם נותר לי רק מבט
אֶחָד בְּלִי לְחִיד - אָז
בְּלִי מוֹרָא, ובְּלִי הסוס
אקדיש אותו לך.

לוחמים

בעקבות תבליט אתונאי מן המאה הרביעית לפנה"ס

זֶה רְקוּד שְׁאָרְכוּ - כּפְלִים,
רְקוּד קְלִילֵי הַרְגָלִים,
רְקוּד חֲטוּבֵי הַחֲזֵה,
רְקוּד שֶׁל מִין עֶצֶב כֶּזֶה.

רְקוּד שֶׁל מִין עֶצֶב כֶּזֶה
בְּעָרֵב אֵלִים וְרֵזֵה,
שֶׁל שְׂרִירִים יַגְעִים, שֶׁל שְׂמֵמָה,
רְקוּד חֲדוּרֵי הַדְּמָמָה.

רקוד תדורי הדממה,
הוא גניחה חרישית, נהימה,
הוא יציר של חשק עקר,
הוא רקוד הדמעה על הכר.

רקוד הדמעה על הכר,
כי גבר שפתע נזקר
נקש בתרבו בשריון -
הו רגע נדיר של פרויון!

הו רגע נדיר של פרויון
הגבר, כמעט הריון.
זה רקוד שיוורשו נהדף
רקוד נסיגה ומרדף.

*

בסוף כל יום טפסנו על גגות,
ראינו את השמש מסתתרת
כל כך פשוט היה לו לבאר את
סופת מחשבותי השואגות.

וכשעמד, נפשו היתה זוהרת -
לאור הלכנה הכל חשוף,
גופו נזקף, הואר באור כסוף
בתוך שתיקת הלילה הסוערת.

ושם על הגגות האדמים
החלפנו חתיכות חיוך קטום,
הלכבות התרוצצו הולמים,

בתוך לילות שנעשו ימים.
מלים פרחו מפינו החתום.